

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 24 MAI 1977¹

Hoffmann-La Roche AG
împotriva Centrafarm Vertriebsgesellschaft Pharmazeutischer
Erzeugnisse mbH

**(cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare,
formulată de Oberlandesgericht din Karlsruhe)**

„Interpretarea articolului 177”

Cauza 107/76

În cauza 107/76,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE de către Oberlandesgericht din Karlsruhe pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

HOFFMANN-LA ROCHE AG, Grenzach-Wyhlen (Germania),

și

CENTRAFARM VERTRIEBSGESELLSCHAFT PHARMAZEUTISCHER ERZEUGNISSE
MBH Bentheim (Germania),

unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolelor 30, 36, 86 și 177 din tratatul menționat,

CURTEA,

constituită din domnii H. Kutscher, președinte, A. M. Donner și P. Pescatore, președinți de cameră, J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart, A. O’Keeffe, G. Bosco și A. Touffait, judecători,

avocat general: domnul F. Capotorti

grefier: domnul A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Prin ordonanța din 7 octombrie 1976 primită la Curte la 17 noiembrie 1976, Oberlandesgericht din Karlsruhe a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, trei întrebări referitoare la interpretarea, pe de o parte, a alineatului (3) al acestui articol și, pe de altă parte, a altor dispoziții din tratat, în special a articolelor 36 și 86, examinate din punctul de vedere al efectului acestora asupra protecției drepturilor de marcă;

¹ Limba de procedură: germana.

aceste întrebări au fost adresate în cadrul unei proceduri introduse în fața instanțelor germane de către o întreprindere care, pretinzând că drepturile de marcă pe care le deține cu privire la un anumit produs farmaceutic au fost încălcate prin activitățile unei alte întreprinderi, a solicitat pe calea ordonanței președințiale („*einstweilige Verfügung*”) interzicerea utilizării mărcilor în litigiu de către aceasta;

hotărârea pronunțată în acest sens de către Landgericht din Freiburg a fost atacată cu apel în fața Oberlandesgericht care, înainte de a se pronunța, a sesizat Curtea cu privire la cele trei întrebări preliminare vizate mai sus;

2 prin prima întrebare Oberlandesgericht solicită să se răspundă dacă o instanță națională este obligată, în temeiul articolului 177 alineatul (3) din Tratatul CEE

„să solicite Curții Europene de Justiție să se pronunțe asupra unei întrebări privind interpretarea dreptului comunitar, atunci când această întrebare este adresată în cadrul procedurii ordonanței președințiale („*einstweilige Verfügung*”), în cazul în care decizia pronunțată de tribunal pe calea ordonanței președințiale nu mai poate fi supusă unei căi de atac, însă în cazul în care părțile au posibilitatea de a deschide o procedură ordinară cu privire la întrebarea care face obiectul procedurii ordonanței președințiale, în cadrul căreia ar trebui să se adreseze, după caz, o întrebare preliminară, în temeiul articolului 177 alineatul (3) din Tratatul CEE.”

3 Codul german de procedură civilă prevede posibilitatea pentru instanța competentă să se pronunțe pe calea ordonanței președințiale, în cadrul unei proceduri sumare, în cazuri de urgență, pentru protejarea anumitor drepturi amenințate;

ordonanța adoptată fără dezbateri orale de către instanța sesizată poate fi atacată de partea care cade în pretenții în fața aceleiași instanțe; împotriva acestei decizii se poate face ulterior apel în fața instanței superioare, care hotărăște definitiv cu privire la cererea de ordonanță președințială, fără ca părțile să aibă posibilitatea să introducă recurs în cadrul acestei proceduri;

cu toate acestea, partea împotriva căreia a fost dispusă ordonanța președințială poate solicita, printr-o cerere prezentată la tribunalul de primă instanță, ca reclamantul să introducă o procedură pe fond, căreia i s-ar aplica dispozițiile procedurii civile de drept comun;

cu toate că se întâmplă frecvent, mai ales în domeniul protecției proprietății industriale și comerciale, ca decizia luată cu privire la ordonanța președințială să fie acceptată ca soluție a litigiului, posibilitatea de a deschide sau de a obliga partea adversă la deschiderea procedurii pe fond nu este deloc lipsită de importanță practică;

de asemenea, din informațiile prezentate Curții de către părți în cursul judecății rezultă că procedura pe fond a fost efectiv deschisă în prezenta speță;

4 articolul 177 alineatul (3) din tratat referitor la competența Curții de a se pronunța cu titlu preliminar cu privire la interpretarea tratatului și cu privire la validitatea și interpretarea actelor legislației comunitare secundare prevede că:

„În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe judecătorești naționale ale cărei hotărâri nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță judecătorească este obligată să sesizeze Curtea de Justiție”.

prima întrebare adresată de Oberlandesgericht se referă doar la această dispoziție, și nu la alineatul (2), care prevede, pentru celelalte instanțe ale statelor membre, posibilitatea, dar nu obligația, de a sesiza Curtea pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare;

deși în acest caz Curții nu i se solicită să se pronunțe cu privire la interpretarea alineatului (2), este necesar, cu toate acestea, să se evidențieze faptul că s-a stabilit că urgența și caracterul sumar al unei proceduri naționale nu împiedică Curtea să se considere sesizată în mod valabil în temeiul acestui alineat de fiecare dată când o instanță națională consideră că este necesar să se folosească acest alineat;

5 în cadrul articolului 177, care urmărește să asigure că dreptul comunitar este interpretat și aplicat în mod uniform în toate statele membre, alineatul (3) are ca scop în special prevenirea stabilirii într-un stat membru oarecare a unei jurisprudențe naționale care nu este conformă cu normele dreptului comunitar;

cerințele rezultând din acest obiectiv sunt respectate în cadrul procedurilor sumare și urgente, ca în prezenta speță, cu privire la ordonanța președințială, în cazul în care o procedură ordinară pe fond, care permite reexaminarea oricăror întrebărilor de drept soluționate provizoriu în procedura sumară trebuie să fie instituită în orice circumstanță, indiferent dacă partea care a căzut în pretenții este cea care solicită acest lucru;

în aceste condiții, obiectivul specific prevăzut la articolul 177 alineatul (3) este protejat, deoarece obligația de a sesiza Curtea cu întrebări preliminare se aplică în cadrul procedurii pe fond;

6 prin urmare, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 177 alineatul (3) din Tratatul CEE trebuie interpretat în sensul că o instanță națională nu este obligată să sesizeze Curtea cu o întrebare privind interpretarea sau validitatea prevăzută de acest articol, în cazul în care întrebarea este adresată în cadrul unei proceduri a ordonanței președințiale („*einstweilige Verfügung*”), chiar dacă decizia care trebuie adoptată în cadrul acestei proceduri nu mai poate fi supusă unei căi de atac, cu condiția ca fiecare dintre părți să poată deschide sau solicita deschiderea unei proceduri pe fond, în cursul căreia întrebarea provizoriu soluționată în cadrul procedurii sumare să poată fi reexaminată și să poată face obiectul unei trimiteri, în temeiul articolului 177;

7 Oberlandesgericht a solicitat Curții să se pronunțe cu privire la a doua și a treia întrebare numai în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare;

întrucât această întrebare primind un răspuns negativ, nu este necesar să se răspundă la celelalte întrebări în prezenta cauză;

Cu privire la cheltuielile de judecată

8 Întrucât cheltuielile efectuate de guvernele Republicii Franceze, al Republicii Federale Germania și al Regatului Unit, precum și de Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări;

întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura în fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările adresate de Oberlandesgericht din Karlsruhe prin ordonanța din 14 octombrie 1976, hotărăște:

Articolul 177 alineatul (3) din Tratatul CEE trebuie interpretat în sensul că o instanță națională nu este obligată să sesizeze Curtea cu o întrebare privind interpretarea sau validitatea prevăzută de acest articol, în cazul în care întrebarea este adresată în cadrul unei proceduri a ordonanței președințiale („einstweilige Verfügung”), chiar dacă decizia care trebuie adoptată în cadrul acestei proceduri nu mai poate fi supusă unei căi de atac, cu condiția ca fiecare dintre părți să poată deschide sau să solicite deschiderea unei proceduri pe fond, în cursul căreia întrebarea provizoriu soluționată în cadrul procedurii sumare să poată fi reexaminată și să poată face obiectul unei trimeri, în temeiul articolului 177.

Kutscher	Donner	Pescatore	Mertens de Wilmars	Sørensen
Mackenzie Stuart		O'Keeffe	Bosco	Touffait

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 24 mai 1977.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
H. Kutscher